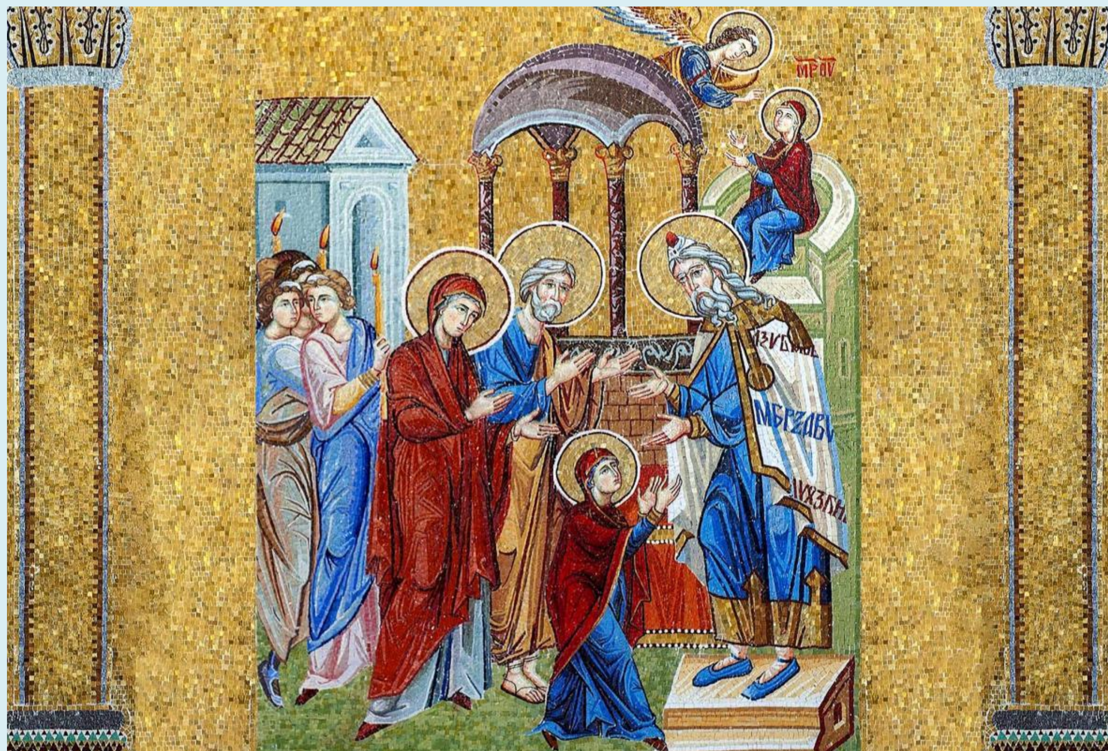
Canon de rugăciune la praznicul înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului
(20 noiembrie)

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (s.v. 21 noiembrie / s.n. 04 decembrie):

https://www.academia.edu/44668334/Intrarea_%C3%AEn_Biseric%C4%83_a_Maicii_Domnului_21_noiembrie_

https://archive.org/details/intrarea-in-bis-a-md_202211

***

Materiale despre Intrarea în Biserică a Maicii Domnului:

https://independent.academia.edu/emystea/Intrarea%20%C3%AEn%20Biseric%C4%83%20a%20Maicii%20Domnului

https://archive.org/details/@steaemy?query=Intrarea+%C3%AEn+Biseric%C4%83+a+Maicii+Domnului

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Biseric%C4%83+a+Maicii+Domnului+

&&&

Tropar la praznicul înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea: Bucurie mai dinainte ne dăruieşte astăzi Sfânta Ana, odrăslind rod ce alungă întristarea, pe singura pururea Fecioară, pe care o şi aduce astăzi cu bucurie, făgăduinţele rugăciunii împlinindu-şi în Templul Domnului, ca pe ceea ce este Biserică a Cuvântului lui Dumnezeu şi Maică curată.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul Sfânt şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat, prăznuind şi voi cânta Intrarea ei, bucurându-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În Sfânta Sfintelor, cea Preasfântă şi fără de prihană înainte merge a locui, ca să fie Biserică sfinţită lui Dumnezeu, Celui Preasfânt şi înaintea ei merg tinerele fecioare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfatul cel mai dinainte de veci, al Dumnezeului nostru Celui mai înainte de veci, s-a împlinit, mai înainte mergând tu a fi hrănită în Sfânta Sfintelor, spre a fi locaş Cuvântului, Fecioară cu totul fără de prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeieştii tăi părinţi, pe tine, ceea ce aveai să fii Născătoare de Dumnezeu, te-au dus să fii hrănită în Sfânta Sfintelor, împlinind rugăciunea cu care s-au rugat, Preacurată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dă putere, Stăpână, neputinţei inimii mele şi o întăreşte, că se clatină de patimi, ca să te fericească pe tine cu credinţă şi cu dragoste, cea pururea fericită şi cu totul fără prihană.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i şi întru dumnezeiască intrarea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Începând a merge înaintea Fecioarei, fecioarele, făclii ţinând, au arătat lămurit ceea ce avea să fie. Că dintr-însa avea să se nască Luminarea cunoştinţei, care a dezlegat întunecarea înşelăciunii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Râvnind de demult cu dumnezeiesc gând, Sfânta Ana a împlinit făgăduinţa şi te-a aşezat în Sfânta Sfintelor pe tine, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, care aveai să zămisleşti şi să naşti în Duh minunat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Soarele şi-a întins razele, văzând pe Norul Luminii întins cu voia lui Dumnezeu înăuntru, în Sfânta Sfintelor, din care avea să plouă iertare celor înţeleniţi cu greşelile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă îndumnezeieşte Dumnezeu, sălăşluindu-Se întru tine pentru îndurare, prea cinstită Curată, pe mine, cel furat prin mâncare mai înainte de înşelăciunea şarpelui. Şi în locul stricăciunii iarăşi desfătare nestricăcioasă îmi dăruieşte.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul Sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, al Întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfinţite limbi mai înainte te-au vestit, Curată, că aveai să fii locaş Firii celei neîncăpute. Pentru aceasta pe tine cetele fecioarelor te-au petrecut la cele sfinte, făclii purtând.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Laudă au dobândit Sfinţii Ioachim cu Ana, împreună mergând şi ducându-te pe tine în Sfânta Sfintelor cu veselie; ceea ce eşti Biserica lui Dumnezeu Preasfântă, prea curată Stăpână, cu totul fără prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezleagă-se osândirea strămoşilor, că iată a înflorit Viţa care ne-a rodit nouă Strugurele cel nestricat, cel ce aduce vin de veselie marginilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine una, ceea ce eşti cu totul fără prihană, Cuvântul, Ziditorul aflându-te, S-a sălăşluit în pântecele tău, lucrând a noastră mântuire cu harul, Preacurată, pentru mila cea negrăită.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de cinstită Intrarea ta; că tu, Fecioară, care nu ştii de nuntă, înăuntru ai intrat în Templul lui Dumnezeu, ca o prea curată Biserică, tuturor celor ce te laudă pe tine, pace dăruindu-le.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Norii să răspândească dreptate astăzi; căci ca în cer se întinde dumnezeiescul nor în Biserica lui Dumnezeu, care picură dulceaţa ce scoate toată amărăciunea sufletelor noastre.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Neobişnuită este zămislirea ta, neobişnuită este şi naşterea ta, neobişnuită este arătarea ta, Fecioară şi ducerea ta înăuntrul Templului. Neobişnuite şi uimitoare sunt toate ale tale, care covârşesc cuvântul şi gândul, prea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine toată te-a sfinţit Preasfântul Duh, ceea ce ai petrecut înăuntrul Bisericii şi te-ai hrănit cu hrană cerească, Mireasa Tatălui cea prea frumoasă. Pentru aceasta ai fost şi Cuvântului născătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Spre tine toată nădejdea mea o pun, Fecioară, la îndurările tale alergând. Vătămării diavoleşti arată neîmpărtăşit sufletul meu cel căzut şi slăbit de înecările desfătărilor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Hristos, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întărindu-se cu dumnezeiescul har, dumnezeieştii părinţi ai Fecioarei pe aceasta, ca pe o porumbiţă fără prihană, au adus-o cu dragoste în Sfânta Sfintelor a fi hrănită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Înaintea ta, Ceea ce aveai să primeşti Lumina, care iese din lumină, fecioare cinstite, aprinzând făclii, au mers cu chip luminat la dumnezeiescul Templu dănţuind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cămara cea plină de mărire, marea glăsuire a proorocilor, tronul cel sfânt înăuntru în Sfânta Sfintelor se aşează, Împăratului tuturor gătită fiind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Laud, Fecioară, zămislirea ta, laud naşterea ta cea de negrăit, laud acoperământul tău, prin care scap de toată vătămarea, la limanul tău alergând.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

De veselie astăzi lumea toată s-a umplut, întru strălucitul praznic al Născătoarei de Dumnezeu, strigând: Acesta este Cortul cel ceresc.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând. Prea lăudate, Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe un soare purtător de lumină te-au primit înăuntru în Biserica cea sfântă pe tine, ceea ce ai strălucit rază de mântuire marginilor, curată Fecioară, care aveai să fii Biserică Preasfântă Fiului lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu mâinile bateţi toţi, văzând pe Ceea ce nu ştie de nuntă purtând semnele mântuirii. Căci cu mână de înger s-a hrănit, ca ceea ce avea să nască, în chip tainic pentru noi, Pâinea cea cerească.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toate sufletele drepţilor cele de dedesubt te-au binevestit şi mai înainte te-au arătat pe tine, porumbiţă de aur, care porţi încetarea potopului celui înţelegător şi în Sfânta Sfintelor cu dreaptă credinţă ai dănţuit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o frumoasă pe Cel frumos ai născut, care urâţenia noastră a întors-o la chipul cel dintâi, Fecioară cu totul fără de prihană, căruia şi cântăm: Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ascultă, Pruncă Fecioară curată, să spună Gavriil voia Celui Preaînalt cea de demult adevărată: fii gata spre primirea lui Dumnezeu; că prin tine, Cel Necuprins cu oamenii va petrece. Pentru aceasta şi bucurându-mă strig: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ascultă şi înţelege, bătrânule înţelepte Zaharie, Sfânta Ana a zis: cu voia lui Dumnezeu pe această Pruncă curată, ce o am, cu suflet voios o primeşte; că printr-însa va să fie mântuirea şi în Templul cel Sfânt du-o pe ea, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Binecuvântat este Singur Domnul, strigat-a preotul; intrările vieţii acum lămurit le arată nouă, văzută făcând Cămara care a încăput pe Dumnezeu; întru care vrea să locuiască Hristos, Împăratul a toate, către care tot pământul strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, bătrânule prea înţelepte, a zis Sfânta Ana cu evlavie: pe această prea bună Pruncă, pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în chip strălucit primeşte-o şi prooroceşte că singură va să aducă în fiinţă propovăduirile, cu care proorocii strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Acum am cunoscut prea lămurit, femeie, a zis înţelepţeşte bătrânul, că pom răsare în mijlocul Templului, care va înflori cu adevărat dumnezeiască Roadă, care va aduce în Rai pe oamenii cei goniţi în stricăciune, care vor striga cu bucurie: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuvânt de tăinuiri nespuse a zis luminat bătrânul sufletului tău, Pruncă prea curată: acest Templu dumnezeiesc vei locui; că, de înger fiind hrănită, pe Îngerul Sfatului Celui mare vei naşte, căruia îi cântă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Glasul lui Gavriil cântăm ţie cu bucurie, Fecioară curată: Bucură-te, ceea ce singură eşti pricina bucuriei tuturor. Bucură-te, curăţirea sufletelor, ceea ce ai născut curăţirea noastră şi răscumpărarea noastră a celor ce cântăm Lui: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind Sfântă Intrarea în Templu a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată Muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, cu făclii luminoase înăuntru întru cele sfinte este adus, din care Piatra s-a tăiat şi capiştele şi chipurile cele demonice le-a zdrobit şi pe oameni, în locul acelora, îi face biserici şi locaşuri cinstite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Juratu-S-a Domnul şi acum a împlinit, dându-ne nouă din seminţia lui Iuda pe pururea Fecioara, din al cărei pântece a răsărit Pomul vieţii, care mântuieşte de mâncarea cea aducătoare de moarte pe cei ce s-au supus căderii prin mâncare şi au fost furaţi cu amăgirea şarpelui.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu gură luminoasă Sfânta Ana a strigat în Templul lui Dumnezeu: Ţie închin pe această Pruncă, pe care mi-ai dat-o, Stăpâne! Din care, pentru milostivirea cea negrăită, Purtător de Trup arătându-Te, vei mântui lumea pe care ai zidit-o. Măreşte-o pe dânsa ca pe o Maică a Ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, a luminat ziua mântuirii celor ce erau în noaptea celor cumplite; Uşa cea cerească, deschizând uşile Bisericii, cu făclii este adusă înăuntru întru cele sfinte, să fie hrănită de Sfântă Putere, spre a sta locaş sfânt lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Luminează, Curată, ochii sufletului meu, ceea ce ai născut Lumina. Ca să nu mă acopere întunericul cel adânc al păcatului, nici să mă acopere adâncul deznădăjduirii, ci însăţi pe mine mă miluieşte şi mă îndreptează la limanul voii lui Dumnezeu.

Sedelna praznicului înainteprăznuirii Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Cinstita Intrare a Fecioarei, astăzi mai înainte prăznuind-o luminat credincioşii, cu cântări de Dumnezeu grăitoare pe dânsa să o lăudăm neîncetat, ca pe ceea ce este cu totul fără prihană.

Sfântul Teofan Zăvorâtul – La Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Pe urmele Maicii lui Dumnezeu, credincioşii trebuie să suie în templul cel lăuntric, înaintea feţei însuşi împăratului Dumnezeu. Treptele suirii celei gândite la Dumnezeu.

Este adusă în Templu Preasfânta Fecioară, prunca Maria, viitoarea Maică a Mântuitorului şi a tuturor celor ce cred în El! Prăznuind acum, ca fii ai ei după credinţă şi după duh, această lucrare din viaţa sa, să ne silim şi să urmăm acestei lucrări, potrivit puterii şi însemnătăţii ei. Pentru că prorocul a preînchipuit: ***Aduce-se-vor împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce ţie... aduce-se-vor în Biserica împăratului*** (Ps. 44, 16, 18).

- *Fecioarele sunt sufletele credincioşilor;*
- *Biserica împăratului este petrecerea lui Dumnezeu în adâncul cel mai lăuntric al sufletului.*

Dacă noi suntem credincioşi, atunci trebuie să ne suim, pe urmele Maicii lui Dumnezeu, în templul lăuntric, înaintea feţei însuşi împăratului Dumnezeu.

Aducerea în Biserică a Maicii lui Dumnezeu nu a fost, de altfel, doar mai-înainte-însemnare a suirii tuturor credincioşilor înaintea feţei lui Dumnezeu. Iar temelia şi

începutul ei au fost deja puse, şi însăşi calea într-acolo a fost deja croită de însuşi Domnul Mântuitorul, după omenitatea Sa. ***El a intrat***, cum scrie apostolul, ***chiar în cer, ca să Se înfăţişeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu*** (Evr. 9, 24). În persoana lui Iisus Hristos, omenirea a străbătut cerurile şi s-a înfăţişat lui Dumnezeu însuşi - nu pentru Domnul, ci pentru noi. ***Prin asta s-a deschis adevărata cale a sfinţilor*** (v. Evr. 9, 8), care era ascunsă pentru cei din vechime sub simbolul intrării în Sfânta Sfintelor Cortului legământului. De atunci, toţi credincioşii au deja îndrăznire să intre întru cele dinlăuntrul catapetesmei, ***unde Iisus a intrat pentru noi ca înainte-mergător*** (Evr. 6, 19-20) - să intre pe calea cea nouă şi vie pe care pentru noi a înnoit-o prin catapeteasmă, ***adică prin trupul Său*** (Evr. 10, 19-20).

În fapt, credincioşii intră înaintea feţei lui Dumnezeu pe această cale nouă şi vie abia după ieşirea din trup. Dar pentru a ne învrednici de lucrul acesta trebuie ca în viaţa pământească să săvârşim cu mintea şi cu inima ceea ce se săvârşeşte cu lucrul după moarte, adică trebuie încă de aici să ne suim cu mintea şi cu inima întru cele dinlăuntrul catapetesmei, să ne înfăţişăm lui Dumnezeu şi să ne statornicim acolo spre petrecere veşnică.

Maica lui Dumnezeu a suit pe trepte. Şi suişul minţii spre Dumnezeu are treptele sale. Multe asemenea trepte putem număra. Vi le voi arăta pe cele mai însemnate.

I. Cea dintâi treaptă este **întoarcerea de la păcat la virtute.**

Omul păcătos nu îşi aduce aminte de Dumnezeu şi de mântuirea sufletului său nu se îngrijeşte, ci trăieşte fară păs, îndestulându-şi patimile şi înclinările fără să se mărginească în nici un fel, îngrijindu-se doar, cel mult, ca asta să nu îi strice relaţiile cu ceilalţi. Este limpede unde îl duce pe om o asemenea cale! Însă păcătosul, în nepăsarea şi negrija sa, nu vede asta. Domnul veghează, totuşi, asupra lui. ***Şi se întâmplă ca fie îngerul păzitor în inimă, fie cuvântul lui Dumnezeu prin auz să descopere ochilor lui prăpastia spre care se îndreaptă cu ochii închişi.*** Când păcătosul simte primejdia stării sale şi se trezeşte în el dorinţa să scape de pierzarea ce îl aşteaptă, el ia în inima sa hotărârea nestrămutată să se lase de faptele şi obiceiurile sale rele de mai înainte şi să înceapă a trăi potrivit poruncilor lui Dumnezeu. Tocmai această schimbare în bine a vieţii sau, după cum am zis, întoarcere de la păcat la virtute este cea dintâi treaptă a suişului către Dumnezeu.

Pe cel ce a păşit pe această treaptă îl vedeţi îndeletnicindu-se cu încordarea puterilor sale pentru a săvârşi această singură faptă bună. Nu se duce la chefuri, nici la teatru, nici la baluri, nicăieri unde oamenii fac placul patimilor şi prin ele

slujesc satanei. El nu pierde niciodată vremea degeaba: fie la datorie, fie cu ostenelile de familie, fie cu lucrurile evlaviei şi facerii de bine.

Merge la biserică pentru slujbe îndată ce are putinţa, şi păzeşte toate rânduielile Bisericii; ajută în fel şi chip celor nevoiaşi, îşi face treaba conştiincios, rabdă, când e nevoie să rabde, şi pentru sine, şi pentru alţii, păzeşte pacea şi împacă, se deosebeşte prin statornicie şi prin seriozitate, nu flecăreşte, nu se ceartă, doarme cu măsură, mănâncă cu măsură şi aşa mai departe. Iată cea dintâi treaptă!

II. A doua treaptă este **întoarcerea de la facerea de bine cea dinafară la stârnirea şi păzirea simţămintelor şi aşezărilor sufleteşti bune.**

Lucrurile dinafară sunt preţuite mai mult după simţămintele şi aşezările sufleteşti cu care sunt săvârşite. Aceste simţăminte nu sunt întotdeauna aşa cum trebuie, chiar dacă par astfel, şi ca atare pierd cea mai mare parte a faptelor noastre bune.

De pildă, a merge la biserică este un lucru plăcut lui Dumnezeu - însă pe el se poate altoi slava deşartă, care îl face neplăcut lui Dumnezeu. Omul poate sta cu plăcere în biserică, dar pentru a trage cu ochiul la una şi la alta sau pentru a-şi gâdila auzul, potrivit mustrării apostolului. Şi asta nimiceşte bunătatea petrecerii în biserică. Acelaşi lucru se poate întâmpla cu oricare faptă bună.

Putem da milostenie, putem posti - ca să fim văzuţi; ne putem osteni mult pentru alţii - din dorinţa de a plăcea oamenilor; ne putem însingura şi răbda - din dispreţ; ne putem îndeplini îndatoririle de serviciu aşa cum trebuie - din interes şi din dorinţa de câştig nedrept. ***Aşa că dacă vom urmări întreaga sumă a faptelor noastre bune şi vom judeca cu asprime simţămintele cu care au fost săvârşite ele, s-ar putea să iasă la iveală că acestea nu înseamnă nimic - sunt nimicite de netrebnicia simţămintelor ascunse îndărătul lor. Şi este păcat!*** Aşadar ***avem nevoie să luăm aminte cu de amănuntul ca nici un simţământ rău, nici o aşezare sufletească rea să nu întineze faptele noastre bune.***

La început, când omul de abia s-a întors de la păcat la facerea de bine, se poate spune că încă nu are când să se ocupe de cele lăuntrice ale sale... Toată grija lui este întoarsă spre a se dezobişnui de lucrurile rele şi a se obişnui cu cele bune.

De pildă, la biserică nu mergea, ci petrecea vremea în oarecare plăceri: trebuie să se dezveţe de obiceiul acesta rău şi să se deprindă cu biserica. Milostenie nu dădea, ci cheltuia banii pe altele, risipea, irosea pe chefuri: trebuie să se dezveţe de chefuit

şi să se deprindă cu facerea de milostenie. Posturile nu le ţinea, ci mânca mult, gustos şi de dulce: trebuie şi aici să se dezveţe de unele şi să se deprindă cu altele.

Şi aşa în toate! Aşadar, zic, la început, când cel ce s-a întors de la păcat de abia se dezvaţă de faptele şi obiceiurile păcătoase şi se deprinde cu facerea de bine, nu are când să-şi urmărească simţurile, chiar dacă lucrul acesta nu este cu neputinţă şi nici măcar neobişnuit. Atunci, ***lupta lui cu sine însuşi face ca orice faptă a lui să aibă mare preţ, chiar dacă în ea se strecoară vreun simţământ care nu este bun.***

Mai apoi însă, ***după ce s-a deprins cu facerea de bine şi s-a statornicit în rânduiala vieţii îmbunătăţite şi evlavioase, el trebuie negreşit să intre înlăuntrul inimii sale şi să îşi cerceteze simţămintele cu de amănuntul***. înainte, când erau încă puternice obiceiurile păcătoase, vrăjmaşul se străduia să-1 abată de la faptele cele bune - iar acum, când s-a dezvăţat de obiceiurile păcătoase şi s-a statornicit în bine, vrăjmaşul începe să nimicească bunătatea faptelor prin simţăminte nedrepte.

Şi atunci, este nevoie să ne întoarcem către cele lăuntrice şi să ne cercetăm simţămintele. ***Vremea când cel ce slujeşte binelui, ajungând la conştiinţa faptului că osteneala sa este primejdioasă ori nefolositoare dacă în miezul faptelor bune nu se află simţăminte bune, ia hotărârea neclintită de a intra înlăuntrul său, de a cerceta cu de amănuntul inima sa şi de a nu îngădui nicidecum simţăminte şi aşezări sufleteşti rele, altfel spus această întoarcere de la facerea de bine cea dinafară la îmbunătăţirea simţămintelor şi aşezărilor sufleteşti lăuntrice este cea de a doua treaptă în suişul spre Dumnezeu. Ea se numeşte petrecere lăuntrică, luare-aminte a minţii, trezvie, deosebire a gândurilor sau curăţire a inimii.***

Această lucrare stă pe de-a-ntregul în a goni simţămintele rele şi a le atrage, a le stârni şi a le întări pe cele bune... ***începând dis de dimineaţă, zice Sfântul Diadoh, stai la intrarea inimii şi taie capetele gândurilor rele ce ies de acolo.***

Pentru că orice lucru va trebui să facem, îndată se iţeşte din inimă un gând rău ca să-1 întineze. ***Datoria noastră este de a izgoni gândul rău, punându-1 pe cel bun în locul lui, şi a săvârşi lucrul cu gândul acesta bun.*** De pildă, vă pregătiţi să mergeţi la biserică, şi vin gândurile: „Îmbracă-te mai bine, ca să se uite lumea la tine...", sau: „Mergi, mergi, acolo o să-1 vezi pe cutare sau o s-o vezi pe cutare...", sau şi: „Du-te, ca să zică lumea că eşti evlavios...", şi aşa mai departe. ***Toate acestea trebuie alungate şi în locul lor trebuie pricinuit în inimă simţământul îndatoririi de a fi în biserică întru slava lui Dumnezeu, şi cu simţământul acesta trebuie mers la biserică.*** La fel trebuie să facem şi în toate celelalte. ***Cu cât îşi va***

păzi cineva mai cu luare-aminte inima şi cu cât va tăia mai necruţător gândurile şi simţămintele rele care apar din ea, cu atât mai grabnic va slăbi, va istovi şi va nimici aceste cugete pătimaşe. Ele vor apărea tot mai puţin, iar în cele din urmă se vor potoli cu totul şi vor înceta să ne mai tulbure, iar în locul lor se vor înrădăcina simţăminte bune şi sfinte. ***În inimă se vor sălăşlui atunci pacea şi odihna netulburată***, ca atunci când un pahar cu apă tulbure este pus în aşa fel încât să nu se clatine. Toată curăţia se va lăsa la fund: cu cât se lasă mai mult, cu atât mai curată se face apa, iar în cele din urmă se curăţă de tot. Cerul, soarele, luna si stelele se vor vedea în el! ***Iată cea de-a doua treaptă: curăţirea şi curăţia inimii prin lupta cu gândurile şi patimile!***

III. A treia treaptă este **întoarcerea dinspre sine spre Dumnezeu**, care este alcătuită din starea cu mintea şi cu inima înaintea feţei lui Dumnezeu, ceea ce şi înseamnă de fapt intrare în cele mai dinlăuntrul catapetesmei pe calea cea nouă şi vie.

Primele două trepte sunt numai pregătire pentru aceasta, însă de aşa fel ca fără ele nu se poate - şi, pe de altă parte, fără cea din urmă ele nu duc la scop. ***Începutul ei stă în a te întări în gândul la aceea că Dumnezeu este de faţă. Oriunde ai fi, orice ai face, să îţi dai seama că atotvăzătorul ochi al lui Dumnezeu este aţintit asupra inimii tale şi o pătrunde.*** Soarele pe cer luminează întreaga lume, şi toate făpturile se mişcă şi lucrează în lumina lui: şi noi să ne facem toate lucrurile duhovniceşti având întărit pe cerul minţii noastre Soarele Cel gândit - pe Dumnezeu Atotvăzătorul. Această aşezare sufletească vine de la sine înlăuntrul nostru după împăcarea gândurilor şi curăţirea inimii de patimi, care au loc pe a doua treaptă. Pentru că Domnul grăieşte astfel: ***Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu*** (Mt. 5, 8). Însă nu numai în vedere ca stare rece înaintea lui Dumnezeu este esenţa acestei trepte.

Acesta e doar pridvorul, ca să zic aşa, iar treapta în sine este a năzui cu inima către Dumnezeu uitând de tot ce este în tine şi în jurul tău, a dispărea în Dumnezeu, altfel spus a fi răpit la El. Sfinţii Părinţi numesc aceasta extaz, ek-stasis pe greceşte, adică ieşire din rânduiala cea obişnuită a vieţii şi cufundare în Dumnezeu.

Pentru a vă aduce mai pe înţeles ceea ce vreau să spun, vă voi da o pildă: ***despre un oarecare Bătrân se spunea că îşi amintea de sine doar până la prima „slavă", adică timp de trei psalmi, după care se cufunda în vederea dumnezeiască şi aşa, în chip gândit, se ruga fară cuvinte Domnului, stând în picioare nemişcat.***

Despre alt Bătrân se spunea că seara se punea la rugăciune întorcându-se cu faţa spre răsărit, îşi ridica mâinile, era răpit la Dumnezeu şi aşa rămânea fără schimbare până când soarele, răsărind, îl cobora din înălţimea cea fericită cu loviturile razelor sale.

Tocmai aceasta este răpirea înaintea feţei lui Dumnezeu, altfel spus intrarea în cele mai dinlăuntru, de care ne-a adus aminte Intrarea în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe care o prăznuim astăzi. De fapt, aceasta e starea ei cea mai înaltă; felul în care se vădeşte starea aceasta de obicei, la începuturile sale, este arderea inimii, altfel spus aprinderea simţămintelor în timpul citirii, al rugăciunii, al facerii de bine, acasă şi la biserică, la treabă şi pe drum. Rodul ei este rugăciunea. Simţământul cade asupra inimii - omul intră cu conştiinţa înlăuntru şi nu mai vrea să aibă nimic în gând afară de Dumnezeu. Dacă el se roagă în starea aceasta, nu se mai satură de metanii şi de suspinări rugătoare către Dumnezeu. ***Arderea inimii îl face fericit şi el şi-ar dori să fie totdeauna în starea aceasta dacă ar fi cu putinţă, după cum încredinţează Macarie Egipteanul.*** Iată, cine a început să ajungă la asemenea stări a păşit pe a treia treaptă, adică a început să suie de la sineşi la Dumnezeu! Aceasta este marginea suişurilor, însă margine fără margine, pentru că Dumnezeu este nesfârşit!

Iată, deci, cele trei trepte ale suişului în urma Preasfintei Fecioare înaintea feţei lui Dumnezeu! Pe care dintre ele ne aflăm, fraţilor? Pe prima, pe a doua sau pe a treia? Însă pe oricare ar sta omul, tot este bine. Dar dacă cineva se tăvăleşte în păcat şi în patimi fară să se îngrijească de mântuire, e foarte rău! Şi dacă s-a întors cineva de la păcat şi a păşit pe calea virtuţii, acela este deja de partea cea bună. Numai să nu stea pe loc, pentru că lucrul acesta este primejdios, ci să se tot mişte înainte câte puţin, ***uitând cele ce sunt în urmă şi către cele dinainte tinzând***, cum a dat poruncă apostolul (Filip. 3, 14). Amin!